

[Sigsgaard.]

ikke EEC-landene som en konsekvens af den økonomiske integration måtte opgive deres uafhængige udenrigs- og forsvarspolitik. Og Malfatti svarede — jeg citerer fra bladet Orientering, den 29. august:

„Det er en logisk proces. Monetær og politisk union går hånd i hånd. Det, som da bliver verdens største handelsmagt, må naturligvis have en fælles udenrigs- og forsvarspolitik.“

Og den monetære union er jo godt på vej.

Det, som vores udenrigsminister altså slår hen, idet han antyder, at vi, der rejser de spørgsmål, er galt afmarcheret, vi kan ikke fatte, hvad han siger, vi kan ikke fatte virkeligheden, om det siger Kommissionens præsident — det er ikke nogen tilfældig person, men Kommissionens præsident — at det er en logisk proces, og at man naturligvis må have en fælles udenrigs- og forsvarspolitik. Udenrigsminister Hartling siger noget helt andet; jeg ved ikke, hvad markedsministeren siger, men her er i hvert fald klar besked fra fællesmarkedet. Udenrigsministeren ved jo, at dansk indtræden i fællesmarkedet vil føre til, at en selvstændig udenrigs- og forsvarspolitik må opgives, sådan som Malfatti også klart har sagt det, og som man ved det fra mange andre kilder. At den så reelt har været opgivet i en snes år, det er en anden sag. Nu er der tale om også formelt at opgive den.

Man kan spørge sig selv: hvorfor vil ministeren, hvorfor vil regeringen, hvorfor vil socialdemokratiet skjule det? De kan gå ind for at opgive suveræniteten på de områder, det er deres ret, men de har ingen moralsk ret til at skjule, hvad de egentlig vil, til at udbrede sig om de store økonomiske gevinster, om romantiske drømme om ét Europa og samtidig skjule rækkevidden af de beslutninger, der skal træffes.

Socialdemokratiets iver for at komme i fællesmarkedet er i det hele taget svær at forstå. Nu var den jo kølnet noget at dømme efter hr. Ivar Nørgaards tale i dag, men dets partiformand er gået så vidt som til at opfordre det svenske socialdemokrati til at arbejde for svensk tilslutning. Han understregede vigtigheden af, at Danmark og Sverige ikke bliver skilt fra hinanden, og nu står det jo klart, at Sverige hverken vil eller kan søge medlemskab i EEC. Hvad vil

hr. J. O. Krag så gøre? Hvordan vil han nu arbejde for, at Danmark og Sverige ikke bliver skilt? Kort og godt: vil socialdemokratiet ændre sin politik? Var det det, der var oplæg til i hr. Ivar Nørgaards tale i dag? Eller vil det stadig mase på for at få os ind i EEC, som det i sin tid fik os presset ind i NATO? Vil socialdemokratiet på den måde arbejde henimod den adskillelse mellem Danmark og Sverige, som man siger at man er imod? Nu afviste hr. Ivar Nørgaard ganske vist toldgrænsen i Øresund, men det vil jo ikke kun være en eventuel toldgrænse, der skiller, hvis Danmark indtræder i fællesmarkedet.

Der er vel ingen, som vil påstå, at der er demokrati i EEC. De gamle partier, som siger, at de er så demokratiske, bruger i dag hele deres propagandaapparat for at få os ind i en udemokratisk sammenslutning. EEC er udemokratisk, alle beslutninger tages hen over hovedet på befolkningen. Fællesmarkedet er da også upopulært blandt almindelige mennesker i medlemslandene, og det kan enhver overbevise sig om ved i stedet for at se dansk fjernsyn at se svensk fjernsyn, for dér informerer man nemlig om forholdene i fællesmarkedet.

Bureaukraterne i Bruxelles prøver på at tilsløre fællesmarkedets udemokratiske karakter ved at tale om korporativt demokrati. Derved forstår de, at de store interesseorganisationer og også fagbevægelsen har kontorer i Bruxelles og har direkte føling med EEC, med Kommissionen, med embedsmændene. Og interesseorganisationerne repræsenterer jo deres medlemmer, så på den måde har befolkningen altså gennem deres pampere indflydelse på EEC. Det er jo et kønt demokrati. Det skulle ikke undre mig, om den slags demokrati tiltaler vore gamle partier, i hvert fald har de aldrig, så vidt jeg har hørt, været bekymret over det manglende demokrati i fællesmarkedet, lige så lidt som de er bekymret over det mangelfulde demokrati her i landet.

Inden nogle hundreder teknokrater og pampere får sat sig til rette i Bruxelles, er det dog nok værd at minde om, at lønmodtagernes muligheder for at øve indflydelse tilsyneladende er ringe i EEC for tiden. Mens arbejdsgivere af alle mulige anskuelser og tilhørende forskellige religioner har sluttet sig sammen i en fælles arbejdsgiverfore-